

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobce: **D. G.**, narozený dne XXX
bytem XXX
zastoupený advokátem JUDr. Radkem Bechyně
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1

řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 6. 2019, č. j. 896/2019-160-SPR/3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se u Městského soudu v Praze domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí vydaného Ministerstvem dopravy, odborem agend řidičů (dále též „žalovaný“), kterým bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravněsprávních činností (dále jen „prvostupňový orgán“ či „Magistrát“) ze dne 10. 1. 2019, č. j. MHMP 72491/2019 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byly zamítnuty

námítky žalobce a potvrzen provedený záznam 12 bodů v registru řidičů ke dni 11. 11. 2018.

2. Napadené rozhodnutí je podle žalobce nezákonné, jeho námítky lze rozdělit do následujících žalobních bodů:
3. *V prvním žalobním bodu* žalobce namítá, že žalovaný ignoroval předložené důkazní prostředky (rozhodnutí odvolacích orgánů jiných krajských úřadů v obdobných věcech), z nichž plyne, že je běžnou praxí odvolacího správního orgánu posuzovat i jednotlivé podklady (rozhodnutí v blokových řízeních) z hlediska jejich způsobilosti pro provedený záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče. Dle zásady legitimního očekávání by správní orgány měly ve věcech shodných či obdobných postupovat a rozhodovat shodně. Byť se tato zásada týká vždy jednoho konkrétního orgánu, při počtu krajských úřadů by i mezi nimi navzájem měla existovat ustálená či obdobná praxe. Rozdíly v rozhodování by neměly mít původ pouze v místní příslušnosti. K tomu žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2019, č. j. 1 As 353/2018-52, dle něž zpochybňuje-li stěžovatel formální náležitosti a údaje zaznamenané v pokutovém bloku, má správní orgán povinnost ověřit tyto informace přímo v pokutových blocích, nikoliv pouze v oznámení o uložení pokuty.
4. *Ve druhém žalobním bodu* žalobce napadá jednotlivé podklady jako nezpůsobilé pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče, ke kterým žalovaný uvádí, že tyto posuzovat nemůže. Podle žalobce nemůže být oznámení o spáchání přestupku dostatečným důkazem a musí být vždy porovnáno s předmětným rozhodnutím, kterého se týká. Z rozhodnutí by měly být patrné údaje o osobě přestupce, místu a době spáchání přestupku a dále o tom, čeho se měl přestupce dopustit a jakou zákonem stanovenou povinnost tím porušil. Nelze přijmout argument, že přestupce svým podpisem souhlasil se způsobem takového projednání a jeho správností, neboť za správnost rozhodnutí nemůže odpovídat přestupce.
5. Způsobilost všech pěti pokutových bloků (ze dnů 11. 11. 2018, 9. 4. 2018, 29. 1. 2018, 9. 6. 2016 a 19. 2. 2016) být podkladem pro záznam bodů zpochybňuje žalobce zejména z důvodu, že není patrné komu, kdy a kde byla za jaký přestupek uložena pokuta a nelze tyto nedostatky zhojit zkratkovitými formulacemi. V případě těchto bloků žalobce namítá, že jednání přestupkového charakteru v nich nejsou vymezena dostatečně konkrétně a individualizovaně.
6. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby a s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-76 uvedl, že správní orgány musí obstarat pokutové bloky jen tehdy, pokud účastník v souvislosti s daným přestupkem vznesl konkrétní námitku, k čemuž nedošlo. Žalobce tak v námitkovém řízení konkrétně nezpochybnil oznámení policie o uložení pokuty příkazem na místě. Nadto s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu žalovaný uvádí, že řízení je ovládáno zásadou koncentrace řízení, kterou žalobce nenaplnil, neboť po celou dobu správního řízení nenamítal žádné formální nedostatky pokutových bloků. V závěru žalovaný konstatuje, že není vázán právním názorem podřízených správních orgánů, přičemž v průběhu času došlo i k vývoji judikatury, z čehož je zřejmé, že dochází ke změně správní praxe.
7. Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil (přípis ze dne 10. 9. 2019) a žalovaný s takovým projednáním ve stanovené lhůtě

nevyjádřil nesouhlas. Soud proto postupoval v souladu s ust. § 51 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)

8. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.) a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
9. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
10. Podle ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. *kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.*
11. Podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. *soud zamítne žalobu, není-li důvodná.*
12. *V prvním žalobním bodu žalobce namítá, že žalovaný nezohlednil předložené důkazní prostředky (rozhodnutí odvolacích orgánů jiných krajských úřadů v obdobných věcech). Městský soud v Praze k tomuto žalobnímu bodu předně konstatuje, že svým obsahem nekoresponduje se skutečnostmi, jež vyplývají ze správního spisu. Žalobce namítá, že k odvolání předložil tři rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, z nichž dovozuje ustálenou rozhodovací praxi (odvolacích) správních orgánů. Ze správního spisu však vyplývá, že žalobce dne 11. 2. 2019 podal k prvostupňovému orgánu toliko blanketní odvolání bez příloh, které v průběhu řízení nedoplnil, a to ani přes výzvu, která mu byla řádně doručena. Tento žalobní bod zcela zjevně vykazuje prvky podání, které se míjí s posuzovanou věcí a obsahem námitek brojí proti postupu správních orgánů v obdobných věcech, avšak zcela obecně, bez sebemenší návaznosti na projednávaný případ. Posuzování zákonnosti rozhodnutí z hlediska této námítky se tak zcela míjí, neboť skutečnosti tvrzené v žalobě jsou v přímém rozporu s obsahem spisového materiálu. K zásadě legitimního očekávání soud pouze doplňuje, že lze očekávat, že v rámci téhož správního orgánu bude postupováno v obdobných věcech obdobně, ale nelze na krajské úřady klást požadavek, aby při rozhodování zohledňovaly správní rozhodnutí veškerých krajských úřadů. Správní orgány jsou při svém rozhodování vázány (mimo právních předpisů) pouze rozhodnutími nadřízených orgánů či soudů, které je (nepřímo) vedou ke sjednocování správní praxe.*
13. Lze dodat, že v daném případě se nemůže jednat ani o ustálenou správní praxi tak jak ji formuloval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006-132, č. 1915/2009 Sb. NSS (všechna rozhodnutí jsou dostupná na: www.nssoud.cz), když uvedl, že „[...] *správní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Takovou praxí je správní orgán vázán. Jen taková správní praxe je doplněním psaného práva a je způsobilá modifikovat pravidla obsažená v právní normě*“ (srov. také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 2 Ans 1/2005-57, č. 605/2005 Sb. NSS; ze dne 13. 8. 2009, č. j. 7 As 43/2009-52; ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 As 21/2016-56). Žalobce přeloženými rozhodnutími naopak dokládá skutečnost, že mezi krajskými úřady shoda nepanuje.
14. První žalobní bod tak není důvodný.

15. *Ve druhém žalobním bodu žalobce napadá jednotlivé podklady jako nezpůsobilé pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče. Ani tento žalobní bod neshledal soud důvodným. Z jeho obsahu je zcela zjevné, že se jedná o šablonovité námitky. Jednak žalobce ve druhém žalobním bodu odkazuje na pokutové bloky, jež s daným řízením nijak nesouvisí, a jednak proti každému z pěti pokutových bloků podal zcela totožné námitky, z čehož lze dovodit, že text žaloby byl v bodě c) celý překopírován, aniž by individuálně reflektoval obsah pokutových bloků.*
16. *K otázce posuzování správnosti jednotlivých podkladů pro záznam bodového hodnocení řidiče se již opakovaně vyjádřil Nejvyšší správní soud. Z rozsudku ze dne 25. 7. 2019, č. j. 1 As 353/2018-52 plyne, že zpochybňuje-li účastník řízení, formální náležitosti a údaje zaznamenané v pokutovém bloku, musí správní orgán tyto informace ověřit v samotných pokutových blocích. Tento názor vychází z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-76, kde soud uvedl: „Oznámení policie, na základě kterých je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů, jsou pouze úředním záznamem o tom, že byl spáchán přestupek a kdo jej spáchal, toto oznámení poskytuje správnímu orgánu určitou informaci o věci; nelze však z něj bez dalšího vycházet v případech, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích zde zaznamenaných. K dokazování průběhu událostí popsaných v úředním záznamu je třeba v takovém případě vyžádat proto další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené. Tento záznam sám o sobě však nemůže být důkazem, na základě něhož by správní orgán bez dalšího vzal za prokázané, že se stěžovatel přestupku dopustil, že byl projednán v blokovém řízení a že existuje právní podklad pro provedení záznamu v registru řidičů.“*
17. *Tento názor byl však modifikován v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2012, č. j. 3 As 19/2011-74: „závěry nelze chápat tak, že ke zpochybnění údajů oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, které zakládá povinnost správního orgánu vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené, dochází vždy, když řidič namítne, že přestupek nespáchal nebo že si jej není vědom. Je totiž třeba rozlišit případy, kdy řidič pouze uvede, že se přestupku nedopustil, a případy, kdy současně uvede skutečnosti konkretizující toto tvrzení, např. že se v době údajného spáchání přestupku nacházel v jiném místě nebo že v tuto dobu vozidlo neřídil, případně svá tvrzení podloží navrženými důkazy. Správní orgán vedle těchto tvrzení řidiče současně posuzuje i kvalitu oznámení z toho hlediska, jaké množství údajů prokazujících spáchání přestupku konkrétním řidičem obsahuje.“ Dále pak Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 As 1/2015-33 konstatoval: „správní orgán má za povinnost opatřit další důkazy o tom, že byl spáchán přestupek dle popisu v oznámení, pouze vyskytnou-li se pochybnosti, že řidič přestupek spáchal. Tyto pochybnosti mohou vyvstat na základě řidičových konkrétních či podložených tvrzení, nebo na základě pochybností pramenících z kvality oznámení o uložení blokové pokuty. Ač stěžovatelka s tímto výkladem zastávaným správními soudy polemizuje, Nejvyšší správní soud nemá důvod se od něj odchýlit. Tento mechanismus se principu presumpci neviny nepřičí. O vině za přestupek, na základě kterého dochází k záznamu bodů, bylo již v řízení o tomto přestupku rozhodnuto. Následný záznam bodů je pouze evidenční úkon, při němž již vina za přestupek není předmětem řízení. Naopak zde stačí pouze prokázat, že přestupek popsaný v oznámení je způsobilým podkladem k zápisu bodů do registru konkrétního řidiče. K tomuto účelu je nezpochybněné oznámení o uložení pokuty za přestupek obsahující jeho identifikaci dostačující.“*
18. *Městský soud v Praze k výše citované judikatuře předně konstatuje, že v případě rozsudku citovaného žalobcem (5 As 39/2010-76) Nejvyšší správní soud zjistil nesrovnalosti ve*

spisovém materiálu stran dne spáchání konkrétního přestupku, a ze spisového materiálu nebylo patrné, že by se žalobce tohoto přestupku dopustil: „*Takový doklad (přípis Městské policie hl. m. Prahy s částečným ofocením oznámení o spáchání přestupku – pozn. soudu) je zcela neprůkazný. Předložený spisový materiál správního orgánu neobsahuje žádné důkazy svědčící pro konstatování, že se stěžovatel dopustil dne 19. 6. 2008 přestupku, který byl projednán v blokovém řízení a za který mu byla uložena pokuta a byl proveden odečet bodů.*“ V uvedeném případě lze zajisté po správním orgánu požadovat, aby oznámení o spáchání přestupku porovnal s konkrétním pokutovým blokem a ověřil správnost informací v oznámení uvedených. V nyní posuzovaném případě však Magistrát ani žalovaný neměli povinnost jednotlivá oznámení o spáchání přestupku ověřovat, neboť v průběhu řízení nevyvstaly pochybnosti o správnosti údajů v předmětných oznámeních. Žalobce sice v řízení podal námitky proti všem záznamům bodů, ale pouze blanketně s tím, že důvody námitek upřesní po seznámení se s podklady. Žalobce však námitky neupřesnil a nelze zde tak hovořit o kvalifikovaném zpochybnění správnosti informací v oznámeních o spáchání přestupku. Ze stejného důvodu ani soud neposuzoval správnost oznámení o spáchání přestupku a neporovnával je s pokutovými bloky. Námitky žalobce do jednotlivých pokutových bloků (druhý žalobní bod) tak nejsou důvodné.

19. Závěrem soud znovu připomíná, že nemohl přehlédnout flagrantní šablonovitost žalobních námitek, které postrádají konkrétní obsah vztahující se k osobě přestupce a jím spáchaným přestupkům. Byť žalobce označuje předmětné pokutové bloky, námitky proti nim jsou nekonkrétní a vytýkají pokutovým blokům všechny vady, které bloku vytknout lze. Žalobce ani neoznačil konkrétní tvrzené nesrovnalosti údajů v pokutových blocích s oznámeními o uložení pokuty. V míře obecnosti žalobních tvrzení tak soud odkazuje na napadené i prvostupňové rozhodnutí, v nichž se správní orgány podrobně zabývaly důvody, pro něž bylo žalobci přičteno 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče a své závěry tyto orgány řádně odůvodnily. Soud nadto neshledal, že by rozhodnutí trpěla vadami, pro které by měl povinnost je zrušit z úřední povinnosti. K obecnosti žalobních námitek se opakovaně vyjadřoval i Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, kde uvedl: „*K tomu je ale třeba dodat, že míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.*“
20. Lze tak pouze obecně konstatovat, že námitky žalobce se zcela rozcházejí s listinnými důkazy obsaženými ve správním spisu (žalobce nepodal konkrétní námitky proti pokutovým blokům a k odvolání nepřiložil tvrzená rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje) a žalobci se nepodařilo svými tvrzeními (ve správním řízení ani v řízení o správní žalobě) jednotlivé údaje v těchto podkladech vyvrátit.
21. S ohledem na výše uvedené Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji dle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
22. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností

nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. října 2020

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu